

บทที่ ๖

การเปรียบเทียบการนำเข้าและการผลิตภายในประเทศ

ตามที่ได้ศึกษาข้อมูลและทำการสำรวจมานั้น ประเทศไทยมีพื้นที่ที่สามารถปลูกกานพลูได้ในบางจังหวัด ซึ่งชาวสวนได้เริ่มให้ความสนใจและลงทุนปลูกกันบ้างแล้ว แต่ยังมีน้อยอยู่ ผลผลิตที่ได้ยังไม่เพียงพอับความต้องการภายในประเทศ ทำให้ต้องสั่งกานพลูจากต่างประเทศเข้ามาเป็นประจำประมาณปีละ ๒๐ - ๓๐ ตัน ในมูลค่าประมาณ ๓ ล้านบาทต่อไป ซึ่งนับว่าเป็นมูลค่าไม่ใช่น้อยสำหรับการนำเข้าประเภทเครื่องเทศ ดังนั้นจึงควรพิจารณาเปรียบเทียบผลได้ผลเสียจากการผลิตเองภายในประเทศและการนำเข้า เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาถึงความเหมาะสมของการส่งเสริมการผลิตและจัดการตลาดกานพลูต่อไป

การนำเข้า

กานพลูที่มีในท้องตลาดปัจจุบันนี้ ส่วนใหญ่เป็นกานพลูที่นำเข้ามาจากต่างประเทศทั้งสิ้น ผู้นำเข้าซึ่งเป็นผู้ทำการค้าเกี่ยวกับการนำเข้าและการส่งออกสินค้าจำพวกเครื่องยาโดยเฉพาะ หรือผู้ค้าขายและนำเข้าเกี่ยวกับเครื่องยาโดยเฉพาะ หรือเป็นร้านขายยาขายส่งและขายปลีกด้วย มักจะสั่งซื้อกานพลูพร้อมกับสินค้าอื่น ๆ ในงวดสินค้าเดียวกัน โดยที่ปริมาณที่สั่งอาจจะมากบ้างน้อยบ้างและอาจจะไม่สั่งเป็นประจำช่วงระยะเวลา เช่น ทุกเดือน หรือทุก ๒ - ๓ เดือน ผู้นำเข้าจะไม่สั่งกานพลูมากจนเหลือเป็นสินค้าคงคลังจำนวนมาก เนื่องจากกานพลูที่นำเข้ามาบรรจุในกระสอบซึ่งไม่สามารถเก็บรักษากลิ่นของกานพลูให้คงทนได้นานนัก จะมีการระเหยออกไปบ้าง และกานพลูที่เก็บไว้เป็นเวลานานจะยังมีสีเข้มขึ้น ประกอบกับราคาและภาวะการตลาดไม่แน่นอน ทำให้ไม่นิยมการเก็บกานพลูไว้นานเกินควร การสั่งซื้อจึงไม่แน่นอน แล้วแต่นโยบายการค้าและลักษณะการค้าว่าช่วงไหนจะมีการขายดี ก็จะสั่งดีและจำนวนมาก ช่วงไหนขายเป็นปกติก็อาจจะเว้นการสั่งบ้างบางเดือนและสั่งจำนวนมากตามเคย

ผู้นำเข้าจะสั่งกานพลูส่วนใหญ่จากสิงคโปร์ซึ่งเป็นประเทศศูนย์กลางการค้าจำหน่าย

ของเอเชีย โดยผู้นำเข้าสิ่งเจาะจงไคว่ต้องการกานพลูจากประเทศใด แต่ส่วนใหญ่มัก
จะสั่งของมาจากัสกา ซึ่งผู้นำเข้าที่เป็นลูกค้าประจำของมาจากัสกาโดยเฉพาะ มีการสั่ง
เข้ามาอย่างสม่ำเสมอและเป็นจำนวนมากที่สุดคือทางหุ้นส่วนจำกัดจีนแซ่เซียง ซึ่งเทียบตาม
ปริมาณการนำเข้าที่แสดงไว้ในตารางที่ ๕ ในบทก่อน มีการนำเข้าคิดเป็น ๗๒.๓๔% จาก
ปริมาณการนำเข้าทั้งหมด ส่วนร้านสงจิวมีการนำเขารองลงมาคิดเป็น ๑๔.๑๗% นอกนั้น
อีก ๑๓.๔๙% เป็นการนำเข้าของผู้นำเข้าที่เหลือ ๕ ราย ซึ่งมีการนำเข้าประปราย บาง
รายมีการนำเข้าปีละงวดเดียวหรือ ๒ - ๓ งวดเท่านั้น ส่วนร้านสงจิวมีการนำเข้าค่อนข้าง
ถี่เกือบจะทุกเดือน และเคิมเคยเป็นลูกค้าเฉพาะของมาจากัสกา เช่นเดียวกับจีนแซ่เซียง
แต่ปี ๒๕๑๙ มีการสั่งสินค้าของประเทศอื่น ๆ ด้วย

จากการนำเข้ากานพลูอาจจะคำนวณรายได้ของผู้นำเข้าในช่วงระหว่างปี ๒๕๑๘
ได้คือ มีการนำเข้าทั้งหมดรวม ๓๑,๓๗๖ กิโลกรัม มูลค่า ๒,๕๔๖,๐๐๐ บาท ดังนั้นมูลค่า
การนำเข้าโดยเฉลี่ยกิโลกรัมละ ๘๓.๘๘ บาท ซึ่งยังไม่ได้รวมค่าภาษีขาเข้า ๒๕% และ
ภาษีอื่น ๆ อีกประมาณ ๑๑% รวม ๓๖% ราคาต้นทุนสำหรับการนำเข้าโดยเฉลี่ยจึงประมาณ
กิโลกรัมละ ๑๒๗.๖๘ บาท เมื่อบวกค่าภาษีแล้ว จากราคานี้ผู้นำเข้าจะบวกราคาส่วนเกิน
ประมาณ ๑๕ - ๒๐% สำหรับราคาขาย ดังนั้นผู้นำเข้าจะได้กำไรประมาณกิโลกรัมละ ๒๐
- ๓๐ บาท ทั้งนี้ยังไม่ได้อัดค่าใส่หุ่ยและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เช่น ค่าขนส่ง ค่าแรงงาน
ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ในสำนักงาน เป็นต้น ซึ่งค่าใช้จ่ายเหล่านี้คิดคำนวณออกมาสำหรับการค้า
กานพลูโดยเฉพาะได้ยาก เนื่องจากผู้นำเข้าทำการค้าสินค้าอื่น ๆ อีกมาก ซึ่งคิดค่าใช้จ่าย
เหล่านี้รวมกันไป จึงยากที่จะแยกแยะออกเป็นค่าใช้จ่ายโดยเฉพาะได้ นอกจากนี้ยัง
อาจจะมีค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ตัวเงิน เช่น การเสียราคาของสินค้าเนื่องจากสินค้าถ้อย
คุณภาพหรือคุณภาพแปรเปลี่ยนไป เป็นต้น

การผลิตภายในประเทศ

จากข้อมูลที่ได้ศึกษามา ประเทศไทยได้เริ่มมีการผลิตกานพลูเพื่อจำหน่ายที่
อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร และจังหวัดจันทบุรี นอกจากจังหวัดทั้งสองแล้วจังหวัดที่มี

สภาพพื้นที่และภูมิอากาศเหมาะแก่การปลูกกานพลูคือ จังหวัดภาคใต้ ได้แก่ สุราษฎร์ธานี พังงา ระนอง นครศรีธรรมราช กระบี่ สงขลา สตูล ยะลา และจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงบชายฝั่งทะเล ได้แก่ ระยอง ตราก และอาจจะมีจังหวัดอื่น ๆ อีกที่มีสภาพภูมิอากาศคล้ายคลึงกับจังหวัดเหล่านี้และสามารถปลูกกานพลูได้ ซึ่งจะต้องทำการสำรวจในชั้นรายละเอียดอีกเมื่อมีการส่งเสริมการผลิตอย่างจริงจัง

ปัจจุบันเท่าที่มีการผลิตเพื่อการจำหน่ายอย่างชัดเจนคือ อำเภอหลังสวน ซึ่งพอจะคำนวณหารายได้โดยประมาณ เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมการผลิตอย่างจริงจังการคิดคำนวณรายได้จากการผลิตมีดังนี้

ในเนื้อที่ ๑ ไร่ สามารถปลูกกานพลูได้ ๒๐ ต้น โดยปลูกให้มีระยะห่างระหว่างต้น ๒ x ๒ เมตร เมื่อเริ่มปลูกโดยการซื้อต้นกล้าที่มีอายุประมาณ ๑ ปี ต้นละ ๑๕ บาท มาปลูกไว้อีกประมาณ ๓ ปี กานพลูจะเริ่มให้ดอกในช่วงปีที่ ๔ หรือบางต้นอาจจะเริ่มให้ดอกในช่วงปีที่ ๕ ซึ่งจะเก็บดอกมาตากแห้งได้ประมาณ ๑ กิโลกรัมโดยเฉลี่ย แล้วจะค่อย ๆ เพิ่มผลผลิตขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งอายุประมาณ ๑๕ ปี ซึ่งโตเต็มที่ และจะให้ดอกเป็นลักษณะวัฏจักรคือให้ดอกมากและน้อยสลับกันครั้งที่ไ้กล่าวเอาไว้ในบทที่ ๓ ผลผลิตต่อต้นโดยเฉลี่ยประมาณ ๔ - ๕ กิโลกรัม และเท่าที่ปรากฏอาจจะให้ผลผลิตสูงถึง ๒๐ กิโลกรัม ในระหว่างที่รอการเก็บดอกเป็นเวลาประมาณ ๔ ปี จะมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับปุ๋ยซึ่งควรจะให้ปีละ ๒ - ๓ ครั้ง ปุ๋ยที่ใช้เป็นปุ๋ยคอก ปุ๋ยหมัก ปุ๋ย N.P.K. หรือทั้ง ๓ อย่างผสมกัน และเมื่อเก็บดอกได้แล้วจะมีค่าแรงงานในการเก็บเพิ่มขึ้นอีก ซึ่งอาจจะคิดค่าแรงจากปริมาณกานพลูที่เก็บได้กิโลกรัมละ ๑๐ - ๑๕ บาท และเมื่อตากแห้งแล้วผู้ลงทุนจะขายได้ในราคาโดยเฉลี่ยประมาณ ๑๓๕ บาท

ค่าใช้จ่ายในการลงทุนสำหรับระยะเริ่มแรกนี้อาจแบ่งออกเป็น ค่าต้นทุนในการซื้อต้นกล้า และค่าใช้จ่ายประจำคือค่าปุ๋ย ค่าต้นทุนสำหรับต้นกล้านั้นเท่ากับเป็นการลงทุนในทรัพย์สินถาวร เพราะกานพลูเป็นไม้ยืนต้น มีอายุโดยเฉลี่ยถึง ๑๐๐ ปี และปกติจะให้ดอกได้เรื่อยไป แต่จะมีช่วงที่ให้ดอกได้เต็มที่ที่สุดประมาณโดยเฉลี่ย ๒๕ ปี จากนั้นเมื่ออายุยิ่งมากขึ้นปริมาณการให้ดอกก็จะค่อย ๆ ลดลง ดังนั้นการคำนวณต้นทุนสำหรับต้นกล้าจึงใช้วิธีคิด

เฉลี่ยเป็นต้นทุนต่อปีตลอดระยะเวลาเวลาที่ให้ดอกได้เต็มที่นี้ โดยที่ปลูกกานพลูได้เต็มที่ไร่ละ ๒๐ ต้น ในระยะห่าง ๖ x ๖ เมตร ราคาต้นกล้าต้นละ ๑๕ บาท รวมเป็นเงิน ๓๐๐ บาท ดังนั้นคิดเฉลี่ยค่าต้นกล้าปีละ ๑๒ บาทต่อไร่ (๓๐๐ บาท ÷ ๒๕ ปี)

ค่าปุ๋ย ซึ่งปัจจุบันโดยทั่วไปชาวสวนไม่ได้ใช้ปุ๋ยเลย จึงไม่มีค่าปุ๋ย แต่เมื่อจะเพาะปลูกให้เป็นหลักเป็นฐานแล้ว ควรจะใส่ปุ๋ยปีละประมาณ ๒ ครั้ง เพื่อช่วยให้ดินอุดมสมบูรณ์และร่วนซุย อัตราปริมาณการใช้เมื่อต้นเล็กก็ใช้น้อย แล้วค่อย ๆ ทวีมมากขึ้นตามการเติบโตของพืช ในช่วง ๓ ปีแรกจะคิดเฉลี่ยปริมาณปุ๋ยประมาณต้นละ ๒ กิโลกรัมต่อปี ราคาปุ๋ยกิโลกรัมละประมาณ ๕ บาท จะเป็นค่าปุ๋ยต้นละ ๑๐ บาทต่อปี ดังนั้นจะคิดเป็นค่าปุ๋ยปีละประมาณ ๒๐๐ บาทต่อไร่ หลังจากปีที่ ๓ ไปแล้วเป็นระยะที่พืชจะให้ดอกเต็มที่ การให้ปุ๋ยจึงอาจจะเพิ่มขึ้นเป็นต้นละ ๓ - ๔ กิโลกรัมต่อปีตามความเหมาะสม ค่าปุ๋ยก็จะเพิ่มขึ้นไปด้วย

เมื่อเริ่มมีการเก็บดอกได้แล้ว ค่าใช้จ่ายที่อาจจะเกิดขึ้นก็คือ ค่าจ้างแรงงานในการเก็บดอกในระยะแรก ๆ อาจจะคิดเฉลี่ยการให้ดอกต้นละ ๒ กิโลกรัม แต่เมื่อกานพลูโตเต็มที่แล้วก็ให้ดอกเพิ่มขึ้น โดยปกติจะคิดเฉลี่ยประมาณ ๔.๕ กิโลกรัมต่อต้น ค่าแรงงานประมาณ ๑๕ บาทต่อกิโลกรัม ดังนั้นรวมค่าแรงงานระยะแรกโดยเฉลี่ยประมาณ ๒๐๐ บาทต่อไร่ และระยะหลังโดยเฉลี่ยประมาณ ๑,๓๕๐ บาทต่อไร่

รายได้จากการขายดอกโดยเฉลี่ยประมาณกิโลกรัม ๑๗๕ บาท จะเริ่มมีรายได้ในช่วงปีที่ ๔ ของการลงทุนเป็น ๓,๐๐๐ บาทต่อไร่ และรายได้จะเพิ่มขึ้นเมื่อผลผลิตเพิ่มในช่วงหลังประมาณปีที่ ๕ ขึ้นไป ดังนั้นจึงคำนวณผลกำไรโดยประมาณต่อไร่ได้ดังนี้

ตารางที่ ๑๐ แสดงการประมาณผลกำไร (ขาดทุน) ต่อไร่โดยเฉลี่ย

	ปีที่ ๑	ปีที่ ๒	ปีที่ ๓	ปีที่ ๔-๕	ปีที่ ๕ ขึ้นไป
รายได้โดยเฉลี่ย	-	-	-	๓,๐๐๐	๑๕,๓๕๐
รายจ่ายโดยเฉลี่ย					
ค่าคนกล้า	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒
ค่าปุ๋ย	๒๐๐	๒๐๐	๒๐๐	๒๐๐	๕๐๐
ค่าแรงงาน	-	-	-	๖๐๐	๑,๓๕๐
ผลกำไร (ขาดทุน) ต่อไร่โดยเฉลี่ย	(๒๑๒)	(๒๑๒)	(๒๑๒)	๖,๒๔๘	๑๓,๕๔๘

ทั้งนี้จากผลกำไรต่อไร่ที่คำนวณโดยประมาณนี้ ยังไม่ได้คิดหักค่าใช้จ่ายบางอย่างที่อาจจะเกิดขึ้น แต่ไม่สามารถจะคิดคำนวณเป็นตัวเลขได้แน่นอน เช่น ค่าที่ดิน ซึ่งผู้ลงทุนอาจจะมีส่วนเป็นเจ้าของอยู่แล้ว เพียงแต่ปลูกกานพลูแซมในที่ว่างเท่านั้น แต่ถ้าเป็นผู้ลงทุนใหม่ ราคาที่ดินในแต่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกัน บางแห่งอาจจะเป็นพื้นที่บางแห่งอาจจะเป็นหมิ่น จึงไม่อาจตีราคาที่ดินในที่ดินได้ ค่ายาฆ่าแมลง ซึ่งอาจจะใช้หรือไม่ก็ได้เนื่องจากเมื่อพบปัญหาเกี่ยวกับโรคหรือแมลง ผู้ลงทุนแต่ละรายอาจจะใช้วิธีการแก้ปัญหาต่างกันซึ่งค่าใช้จ่ายย่อมจะต่างกันด้วย และปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นกับผู้ลงทุนรายหนึ่งอาจจะไม่เกิดขึ้นกับผู้ลงทุนอีกรายหนึ่งก็ได้ นอกจากนี้ยังมีค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นเช่น ค่าจ้างในการปลูก พรวนดิน ค่ายาฆ่าแมลง เป็นต้น ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่อาจจะเกิดขึ้นในบางช่วง หรือรวมเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับคนงานประจำก็ได้ แต่ถ้าผู้ลงทุนเป็นเกษตรกรที่มีส่วนของตนเองอยู่แล้ว ก็อาจจะทำการปลูก พรวนดิน ค่ายาฆ่าแมลง และฉีดยาฆ่าแมลงเอง ค่าใช้จ่ายเหล่านี้ก็ไม่มี และสำหรับค่าขนส่งอาจเกิดขึ้นแฝงอยู่ในค่าใช้จ่ายอื่นซึ่งไม่คิดเป็นค่าขนส่ง เช่น ชาวสวนถือโอกาสนำกานพลูออกไปส่งให้ร้านขายยาในท้องถิ่นด้วยเมื่อออกไปจ่ายตลาดตามปกติ จึงไม่ได้คิดเป็นค่าขนส่ง แต่ถ้าวางผลผลิตมีจำนวนมาก ต่อไปก็อาจจะมีค่าขนส่งโดยเฉพาะได้ อย่างไรก็ตามจากการคำนวณโดยประมาณข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า กานพลูเป็นพืชที่สามารถทำรายได้ให้แก่เกษตรกรได้สูงประเภทหนึ่ง ซึ่ง

จากการศึกษารายได้ของชาวสวนยางที่มีลักษณะการลงทุนคล้ายคลึงกับสวนพลู่ คืออย่าง เป็นไม่ยืนต้น จะต้องลงทุนในช่วงแรกประมาณ ๕ ปีก่อนที่จะให้น้ำยางได้ ปรากฏว่า พ.ศ. ๒๕๐๘ ชาวสวนยางในจังหวัดกระบี่มีรายไ้สุทธิโดยเฉลี่ยต่อไร่สำหรับขนาดสวนยาง ๑ - ๒๐ ไร่ เป็น ๔๔๖.๓๓ บาท ขนาด ๒๑ - ๔๐ ไร่ เป็น ๒,๔๒๖.๕๕ บาท ขนาด ๔๑ - ๖๐ ไร่ เป็น ๓,๙๔๓.๐๘ บาท ขนาด ๖๑ - ๘๐ ไร่ เป็น ๖,๔๘๓.๘๓ บาท ขนาด ๘๑ - ๑๐๐ ไร่ เป็น ๑๔,๓๕๕.๐๐ บาท ขนาด ๑๐๑ ไร่ขึ้นไปเป็น ๒๑,๓๓๓.๐๐ บาท และเฉลี่ยทุกขนาดเป็น ๓,๕๕๕.๐๔ บาท^๑ จะเห็นว่าเมื่อเทียบผลได้จากการลงทุนโดยประมาณแล้ว การลงทุนในการปลูสวนพลู่มีโอกาสที่จะได้รับผลกำไรสูงกว่า แม้ชาวสวนจะไม่ลงทุนเป็นส่วนสวนพลู่ล้วน ๆ แบบสวนยางก็ตาม สวนพลู่ก็ยังคงสามารถทำรายได้เพิ่มให้แก่กสิกรได้ส่วนหนึ่ง ซึ่งจะเป็นพืชที่ทดแทนหรือช่วยค้ำจุนเศรษฐกิจของชาวสวนในฤดูที่ไม่ผลอื่น ๆ ให้ผลน้อยลง ช่วยให้ชาวสวนมีรายไ้เฉลี่ยตลอดปี ไม่ขาดช่วงฤดูของผลไม้แน่นอนัก เพราะสวนพลู่จะให้ดอกในระหว่างเดือนที่ผลไม้ต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วหมดฤดูพอดี

การเปรียบเทียบ

จากการคำนวณต้นทุนและรายไ้โดยประมาณของการนำ้เข้าและการผลิตภายในประเทศ แม้จะยังไม่ใช้ต้นทุนที่สมบูรณ์ทีเดียว แต่จากการประมาณอาจกล่าวไ้ว่าการผลิตภายในประเทศได้เปรียบกว่าเนื่องจากต้นทุนต่ำกว่าและรายไ้สูงกว่ามาก จึงเป็นผลสนับสนุนว่าควรทำการส่งเสริมให้มีการผลิตภายในประเทศแทนการนำ้เข้า ซึ่งปัจจุบันความต้องการในการบริโภคสวนพลู่ในประเทศสูงกว่าปริมาณการนำ้เข้า ปริมาณการนำ้เข้าทั้งหมดที่จำหน่ายภายในเขตกรุงเทพฯ ยังไม่เพียงพอแก่ความต้องการ จะเห็นไ้จากผลผลิตที่ผลิตภายในประเทศสามารถส่งมายังกรุงเทพฯ และจำหน่ายหมดในเวลาอันรวดเร็ว สำหรับโรงงาน

^๑ สุคนธ์ เจริญศักดิ์โยธิน "ภาวะการผลิตและการตลาดยางพาราในจังหวัดกระบี่ พ.ศ. ๒๕๐๘" วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาเศรษฐศาสตร์การเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๑๐ (อักษำเนา).

อุตสาหกรรมเกษตรกรรมสามารถผลิตยาที่ใช้กานพลูเป็นส่วนประกอบได้มากขึ้นหากมีวัตถุดิบเพียงพอ แต่ปัจจุบันการผลิตยาที่มีกานพลูเป็นส่วนประกอบ จะผลิตเท่าที่มีวัตถุดิบอยู่ เหตุที่ไม่มีกานพลูกระตือรือร้นที่จะหากานพลูมาใช้เพื่อการผลิตให้มากขึ้นเนื่องจากการผลิตภายในประเทศยังมีอยู่น้อยมาก การซื้อจากผู้นำเข้าก็มีอยู่จำกัด ซึ่งผู้นำเข้าอาจจะถูกจำกัดโดยภาวะการค้าจากต่างประเทศด้วย บางครั้งจึงมีการขาดแคลนสินค้าในตลาด ต้องรอจนกว่าจะได้รับการมอบสินค้าจากต่างประเทศ ทำให้การผลิตของโรงงานลดลงหรือชะงักไปในข่วงนั้น ๆ ด้วย

ปัจจุบันกานพลูที่ผลิตได้ภายในประเทศมีช่องทางการจำหน่ายคือ ผู้ผลิตขายให้พ่อค้าคนกลางคือร้านขายยาในท้องถิ่นซึ่งจะรวบรวมกานพลูไว้ให้ได้จำนวนมากเป็นกระสอบแล้วติดต่อยาให้แก่ร้านขายยาในกรุงเทพฯ ซึ่งจะเป็นผู้จำหน่ายให้แก่ผู้บริโภคโดยตรง จะเห็นว่าปัจจุบันแหล่งที่เป็นตลาดคือร้านขายยาในกรุงเทพฯ ซึ่งยังมีความต้องการสินค้าอยู่มาก แต่เนื่องจากพ่อค้าคนกลางมีอยู่น้อยรายจึงมีลักษณะเป็นแบบกึ่งผูกขาด ซึ่งอนาคตหากผลผลิตมีมากขึ้น อาจเกิดปัญหาการกักตุนราคาขึ้นได้ แต่เท่าที่เป็นอยู่ยังต้องอาศัยคนกลางอยู่แม้ว่าผู้ผลิตอาจจะสามารถติดต่อกับตลาดได้เองโดยตรง เนื่องจากยังติดขัดเรื่องการขนส่งไม่สะดวกและปริมาณการผลิตยังมีอยู่น้อย ต่อไปในอนาคตเมื่อสามารถผลิตได้เป็นจำนวนมากแล้ว และมีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ แล้ว ผู้ผลิตก็อาจจะติดต่อกับผู้ซื้อที่จะนำสินค้าไปใช้เป็นวัตถุดิบได้โดยตรง ไม่จำเป็นต้องผ่านคนกลาง ซึ่งก็จะได้ประโยชน์ทั้งผู้ผลิตและผู้ซื้อ ส่วนการนำเข้ามีช่องทางการจำหน่ายคือ จากผู้นำเข้าขายให้แก่ร้านขายส่งซึ่งอาจจะเป็นร้านขายยาปลีกด้วยหรือเป็นร้านขายส่งโดยตรงที่ขายให้แก่ร้านขายปลีกอีกทีหนึ่ง เพื่อขายให้แก่ผู้บริโภคโดยตรง ปัจจุบันร้านขายส่งหรือขายปลีกอาจมีความพอใจที่จะซื้อกานพลูจากผู้นำเข้าในช่วงที่สินค้าไม่ขาดแคลน เพราะสามารถติดต่อได้สะดวกและอาจซื้อได้ในราคาที่ถูกลงกว่ากานพลูที่ผลิตภายในประเทศ ซึ่งในช่วงขาดแคลนสินค้าจากต่างประเทศก็อาจจะยังไม่ตัดสินใจซื้อสินค้าที่ผลิตในประเทศก็ได้ เนื่องจากกานพลูเป็นสินค้าที่ยังไม่มีการส่งเสริมหรือพัฒนาการใช้ประโยชน์ ดังนั้นจึงมีลักษณะการใช้แบบมีก็ใช้ ไม่มีก็ไม่ใช้ มีการเลื่อนหรือผัดความต้องการในการบริโภคออกไปในอนาคตได้ ส่วนผู้บริโภคที่เป็นโรงงานอุตสาหกรรมก็มีลักษณะการบริโภคคือ ในช่วงที่มี

งานปลูกใช้ เป็นวัตถุดิบในการผลิต เพียงพอกก็จะมีปริมาณการผลิตในระดับหนึ่ง และช่วงเวลาที่วัตถุดิบไม่เพียงพอจะลดปริมาณการผลิตลงมาก ซึ่งปัจจุบันการผลิตดังกล่าวมีปริมาณน้อย โรงงานผู้ผลิตจึงไม่มีการนำเข้างานปลูกเพื่อนำมาใช้ในการผลิตโดยตรง

สำหรับผู้ลงทุนในการปลูกงานปลูกมีผลก็คือ มีรายได้จากการลงทุนสูงโดยที่ต้นทุนต่ำ โดยเฉพาะชาวสวนที่มีสวนของตนเองอยู่แล้ว ไม่ต้องลงทุนเกี่ยวกับที่ดินเลย การปลูกงานปลูกก็ใช้วิธีปลูกแซมในเนื้อที่ว่างในสวนซึ่งไม่ผลที่มีอยู่เดิมจะเป็นร่วมเงาให้แก่งานปลูกได้เป็นอย่างดี และกลสิกรยังคงมีรายได้จากพืชผลอื่น ๆ ตามปกติในช่วงที่รอการให้ดอกของงานปลูก เมื่องานปลูกเริ่มให้ดอกเป็นรายได้ที่เพิ่มขึ้น ค่าใช้จ่ายในเรื่องปุ๋ย และยาฆ่าแมลงก็อาจจะน้อยกว่าผู้ลงทุนรายอื่น เพราะจะต้องซื้อปุ๋ยเพื่อใช้กับพืชอื่น ๆ ด้วย จึงซื้อในปริมาณมากซึ่งจะได้ราคาถูกลงกว่าการซื้อในปริมาณน้อย และชาวสวนมีความคุ้นเคยกับปุ๋ยขายมานาน อาจจะได้อาหารราคาถูกกว่าผู้ซื้อรายอื่น ๆ นอกจากนี้บางรายอาจจะไม่ต้องลงทุนซื้อต้นพันธุ์เพราะสามารถเพาะต้นพันธุ์ได้เองจากต้นงานปลูกที่มีอยู่เดิมในสวน สำหรับค่าแรงงานในการเก็บดอกอาจจะใช้แรงงานภายในครอบครัวได้ในบางรายที่มีผลผลิตไม่มากนักและมีแรงงานในครอบครัวมาก เนื่องจากการให้ผลของพืชชนิดต่าง ๆ จะให้ผลหมุนเวียนกันไปตามฤดูกาลไม่ถึงกับพร้อมกันในวันเดียวกัน นอกจากนี้รายที่มีการผลิตเป็นจำนวนมาก

ผลจากการผลิตงานปลูกภายในประเทศจะนำไปสู่การทดแทนการนำเข้า ซึ่งคิดเฉลี่ยการผลิต ๔.๕ กิโลกรัมต่อตัน จะต้องใช้พื้นที่ในการปลูกประมาณ ๓๓๓ ไร่ เพื่อให้ได้ผลผลิตประมาณ ๓๐ ตันต่อปี สำหรับทดแทนการนำเข้าซึ่งจะเป็นการประหยัดเงินตราประเทศในส่วนนี้ไว้ และลดความเสี่ยงจากการนำเข้าซึ่งอาจจะส่งสินค้ามาไม่ทันกับความต้องการ นอกจากนี้อาจขยายการผลิตออกไปเพื่อสนองความต้องการภายในประเทศให้พอเพียง ซึ่งจากการขยายการผลิตทำให้มีสินค้ามากขึ้นและซื้อหาได้สะดวกขึ้น อันจะเป็นการกระตุ้นให้มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ นอกจากนี้ในอนาคตหากมีปริมาณการผลิตมีมากพอแก่ความต้องการภายในประเทศแล้ว อาจจะขยายการผลิตให้มากขึ้นอีก มีการกำหนดมาตรฐานคุณภาพของสินค้าเพื่อส่งออกไปยังตลาดต่างประเทศ เป็นการรักษาคูณค่าและการชำระเงินของประเทศให้ทางหนึ่ง